

то ми; дори до единъ день дума-та *благодарить*,— милость на виноваты-ты,— «съ благодарить сте спасени» (Еф. 2; 8) паднѣ въ душѣ-тъ ми като сълечна луча. Ей, казахъ, сега разбирамъ. Азъ съмъ осъденъ на вѣчнѣ мъжъ, както убица на бѣсило, и като че подиръ малко щѣхъ да погынѣ, Богъ ми проводи *прошкѣ*. Длъженъ съмъ прѣмногo на създателъ-тъ си по причинѣ на грѣхове-тъ си, а той заради Исуса Христа ми *прощава всичко*. Ахъ! сега разбирамъ *благодарить-тъ* за душѣ-тъ; и колко ми е сладка! колко е силна тя да испѣжда изъ сърдце-то ми всички-тъ страхове! Каквѣ любовь ми показува Господъ да мя спасе даромъ, безъ пары и безъ никаквѣ заслугѣ мои! Какъ могъ да го обичамъ колкото съмъ длъженъ! *Благодарить!* Тая дума распали всичкѣ-тъ ми душѣ съ любовь. Отъ тогава до сега живѣе въ сърдце-то ми единъ беспрѣстаненъ миръ. Опытахъ скѣпоцѣнность-тъ на думы-тъ Христовы: «Миръ ви оставямъ, мой-тъ миръ ви давамъ; не както дава свѣтъ-тъ, давамъ ви азъ. Да не ся смѣшава сърдце-то ви, нито да ся устрашава» (Юан. 14; 27). Отъ тогава насамъ имахъ едно горѣщо желаніе да съобщавамъ това благоизвѣстіе на други-тъ, и твърдѣ съмъ честитъ, ако думы-тъ ми паднатъ въ приготвено отъ Господа сърдце, и виждамъ още единъ другъ душѣ да ся отърва отъ вѣчнѣ мъжъ, и да ся враща къмъ Господа.»

«Но любезный ми брате,» рече владыка-та, много умилень отъ тыя топлы думы, «Какво порѣчителство имашъ че тая увѣренность за спасеніе-